

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apăre Marțea, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:
Administrațiunea tipografiei archidiecezane, Sibiu, strada Măcelarilor 47,
și la expedițiunea de inserțiuni Adolf Steiner în Hamburg (Germania).

Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 37.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Revista politică.

Sibiu, în 13 Iulie.

Incidentul Zichy-Asboth începe a deveni din o cauză personală o afacere de stat. „P. Hirap” află de imposibil, ca Zichy să mai rămână în oficiu. „Függetl. Hirap” dă că ministrul, dacă nu voese, ca să se compromiteze, nu mai poate susține pe contele Zichy. „Hon”, care este o foaie guvernamentală, se exprimă în următorul mod: „Trebuie se recunoaștem, că domnul Asboth a pășit cu unele date și afirmări, cari prezintă unele din învinovățiile sale de motivate”. Din toate diarele maghiare mai aspru vorbește „Pesti Napló”, care identifică pe ministrul-president Tisza cu secretariul seu de stat Zichy-Feraris. Într-adevăr, triste stări, când chiar în ministeriu pot înflori și sporii astfel de corupțiuni demoralizatoare, ca incidentul Zichy! Ce se așteptă apoi dela funcționarii subalterni?

Din Bosnia și Erțegovina vin nise sciri șoade, cari sînt apte a atrage de nou atențiunea Europei asupra acuzățiunei noastre. În apropiere de Zainia au avut loc nește cravale, care au pretins rechișiția miliției. „Pol. Corr.” se află în poziție a comunica despre aceste cravale următoarele sciri autentice: „În 16 l. c. locuitorii din Hum au venit la un conflict cu gendarmăria de acolo, cu care prilej gendarmăria s'a vădut necesitată a face întrebuițare de arme. Din rebeli a rămas unul mort, unul fu greu rănit și mulți fură ușor răniți. Gendarmăria nu avuse nici o pierdere. Colonelul Gröller a trimis la Hum pentru restabilirea ordinei o companie de infanterie. În 1 l. c. generalul Kilic a plecat la Hum pentru a pute dispune cele delipsă pe baza întuițiunei propriie.” Interesant este la acest comunicat oficial, că nu spune cu nici un cuvînt cauza conflictului.

După formarea noului ministeriu

„mosaic” ședințele camerilor române s'au amînat, pentruca noul ministeriu să aibă rîgaz a cugeta la modul soluțiunei cestiunei ovreesce. Organele oficioase austro-ungare nu așteaptă mare ispravă dela noul ministeriu de coalițiune. „Pester Lloyd” și-a pierdut încrederea și în Brătianu fiindcă intențiunile lui nu pot fi sincere, dovadă nota circulară în cauza Ovreilor adresată puterilor.

Nici presa română nu sperează vreun rezultat dela noul ministeriu.

Diariului „Telegraphul” noul ministeriu este prea conservatoriu și dă: „Am declarat că vom susține în impregiurările grave de aji ori ce ministeriu care ar pute să resoalve cestiunea israelită cu succes pentru țară și pentru străinătate. Prin aceasta însă, n'am înțeles ca imoralitatea să între earăși în administrațiunea noastră și noi să o apoteosăm.”

„România libera” până nu va vedea combinațiunea scrisă și tipărită în organul oficial, are multe cuvînte să se îndoiască despre realizarea acelui cabinet de fusiune, aji, în momentul de față, în starea în care au ajuns lucrurile și mai cu samă, când d. Brătianu figurează tot în fruntea acelui cabinet. Acest cabinet, dă „Rom. lib.” va fi în situațiunea în care ne găsim, nu de fusiune precum se pretinde, ci de iluziune.

„Timpul” socotesc întregă criza ministerială numai de-o comedie și dă: „D. Brătianu va începe dar earăși de-a capul comedia cu primejdiile din afară, de astadată cu mult mai puțin succes decât în rîndul trecut; apoi nescotîndu-o la capăt, se va retrage ear, și, poate ear va reveni premenit și preschimbat din nou la față, și așa mai încolo.... Ori cât s'ar repăși jocul acesta, meargă farsa până dincolo de absurd, hotărîrea majorității va rămîne aceeași neclintită.”

Legitimistii în Franția earăși se mișcă; de bună samă activitatea potențată a Bonapartistilor i

au spăriat și pe ei din „siesta.” Ei anunță că Enric V se va reîntoarce în Franția.

Ministeriul Cairoli a debutat în camere și presidentul consiliului a dat unele „deslușiri” despre politica esternă a Italiei. Mult nu se poate vedea din aceste deslușiri. Una este sigur, că noul ministeriu va fi amicabil Grecilor și va spriginii mai puțin pretensiunile Albanezilor, ca cel fost.

Nota circulară adresată reprezentanților României în străinătate.

București, 27 Iulie (9 Iulie) 1879.

Domnule! Dela convențiunea din Paris până în ajunul evenimentelor care se desfășurară în orient, România a trebuit să consacre toată activitatea sa spre ași crea condițiunile de ordine interioară și esteroară pe care le indicase congresului din Paris ca neapărat trebuincioase pentru existența sa și de care acesta nu ținuse în destul samă.

Cu toate greutățile ce reprezenta această operă, România avu destulă vigoare și noroc spre ași ajunge în mare parte scopul dorit. Ea va păstra totdeauna o adîncă grațitudine pentru marile puteri, care convinse în fine de necesitatea acestor transformări, nu le mai puseră nici o pedecă și se grăbiră chiar ale aproba.

În această scurtă bucată de timp, România trebui să facă reforme și să execute lucrări care în alte țări au cerut un lung șir de sacrificii. Legislațiunea sa era înapoiată pe lângă aceea a Europei occidentale; ea va căuta a introduce în trînsa modificările trebuincioase spre a o ridica la nivelul acelorale societăților civilizate. Administrațiunea sa, magistratura sa, finanțele sale, armata sa, nu esistau decât cu numele: ea se puse să le creeze sau să le reorganizeze, și face încă în fie-care și

îmbunătățirile reclamate de experiență. Căile sale de comunicațiune se mărginau, acum două-deci de ani, la câteva bucăți de șosele: astăzi, afară de drumurile mari constituite, ea posedă o rețea de căi ferate care unesc toate centrurile cele mari ale țerei și o pune în comunicațiune, prin patru juncțiuni, cu restul Europei, și un mare număr de șosele care vin din toate părțile se alimenteze căile ferate.

Țeranii, cari erau legați de brăsdă fură emancipați și deveniră proprietari ai pămîntului pe care l cultivau; despăgubirea datorită pentru acele pămînturi vechilor lor proprietari se urca la mai multe milioane, și astăzi ea este plătită aproape cu desăvîșire.

Țara avuse în același timp se achite despăgubirea datorită fostilor posesori de robi, Țigani, liberați cu câțiva ani mai înainte. Robii și țeranii sînt astăzi cetățeni liberi și se bucură cu demnitate de toate drepturile civile și politice.

Aceste reforme, o repet, ceruseră în alte țări, cu resurse mult mai mari secole de muncă și de jertfe; la noi, au trebuit să se facă prin silințele unei singure generațiuni, de aceea au cerut sacrificii atît de grele încât nu e de loc surprîndătoriu dacă ultimele evenimente nu ne-au găsit în starea de prosperitate ce ar fi fost de dorit. Însă cu toată osteneala care rezultă din nesce asemeni silințe, România nu se arată lipsită nici de vigoarea nici de resursele trebuincioase, ca se facă față impregiurărilor.

În fața evenimentelor care frământau peninsula Balcanilor, România rămase liniștită și luă asfel de măsuri în cât mișcarea de pe țărmul drept al Dunărei nu putu să fie în nici un chip spriginită prin concursul unor elemente venînd din țara noastră. Mai tîrziu, când era învaderat că criza orientală avea să ea proporțiuni așa de mari încât pămîntul nostru nu putea să nu fie amestecat, România se adresă marilor puteri. Ea făcu repe-

FOIȚA.

Gura satului.

Novelă. *)
(18 urmare.)

— Acum voi plecați în căile voastre, că noi mergem să vedem, cine cum și în ce fel, dăse Mihu în sfîrșit pofind pe Pinteaa să meargă cu dînsul. Se putea, ca din întîmplare să dee peste Manea. Era vorba, ca desară să fie cu toții la casa lui, apoi mai aveau să cumpere mai una, mai alta; nu l putea deci lăsa să i caute de-a oarba prin tîrg.

Plecînd, Mihu și Pinteaa o luară cu pași măsurați spre partea unde lumea se ndesuia. Întrați apoi în bălcu, nu înaintau decăt pas cu pas. Aici era un prieten, colo o rubedenie și earăși în altă parte un cunoscut de mare cinste. Mereu steteau de vorbă. Pinteaa spunea, așa cum de departe cum adecă s'a întîmplat cu Mihu să vie la bălcu, eară Mihu, deși nu

era tocmai în voia bună, simția că umblă prin mijlocul lumii și zimbua multămit.

Peste puțin se opriau la nește saci cu bucate, la o păreche de boi frumoși, la un cal trupeș, la un vraf de lemnărie, pentru că — vorba să fie scurtă, umblau ca prin tîrg.

Dar Pinteaa ducea pe Mihu tot spre partea de la deal, unde scia că va găsi pe Manea.

Când era să treacă pe lângă carul în care sta Miron, Mihu se opri și începă să se învîrtească impregiurul juncanilor.

— Bună prăsilă, dăse el, apoi se întoarse spre Miron și rămase cîtva timp cu privirea ațintită la el.

— Cum ții juncanii? întrebă el.

„Nu i vînd”, răspuse Miron rece.

— Ce-ai dat pe ei? întrebă earăși Mihu.

„Nu i-am cumpărat”, răspuse earăși Miron.

Mihu mai privi odată sus la Miron apoi se întoarse jignit ca să plece mai departe.

Fața lui Miron se deschise. El puse mîna pe leucă, își dete avînt și

rădîmîndu-se pe braț, se aruncă din car înaintea lui Mihu.

„Sînt de prăsiia mea, dăse el zimbînd cu bunăcuviință, și i vînd, dacă sînteți doritori de-ai cumpăra.

Mihu era multămit.

— Nu tocmai, dăse el, dar îmi plac juncanii și doream să le sciu prețul. Ii aduci de departe?

„De la Vadul-Rîu, răspuse Miron.

— Cum? tocmai de la Cîmpie? întrebă Pinteaa uimit. Dară soiul pare a fi de munte.

„Așae! grai Miron. Sînt prășiți la munte, dar în urmă i-am dus la cîmpie.

— Așa mai înțeleg și eu? să ai noroc, nepoate! grai Mihu și plecă mai departe, eară Miron se aruncă din nou în trăsura, apoi privi cîtva timp în urma acelor doi oameni atît de cum se cade.

Dela depărtare cam de-o sută de pași, bătrînul se uită încă odată îndărîpt.

Miron tresări. Era ceva în privirea aceea... Ce era... El cunosccea portul, portul satului, în care pe-

trecuse cele mai frumoase zile ale vieții sale; el cunosccea omul, îl veduse adeseori la biserică.

„Mihu! dăse el mișcat. Cum a îmbătrînit! Așa dar Marta era în bălcu, aici aproape, poate cu totu a-proape.

Cuprins de un viu neastîmpăr el sta nehotărît în car; nu scia ce să facă; îi era oare cum frică și i venia să plece numai decăt acasă. Deodată tresări, își lăsă mîinile încet în jos, își dete puțin trupul la stînga și rămase nemișcat și cu ochii ațintiți în depărtare.

De la dreapta, la o depărtare ca de patru sute de pași, Marta trecea spre bălcu. Așa era, cum a fost; înaltă, cu pasul ușor, cu capul da puțin înainte... și chipul tot acela, și pîrul tot așa și l poartă. Dar pe sin parcă nu mai e salba cea bogată, cătrînța nu mai e bătută în fir și alțița cusută în roș și albastru e rară, numai presărată.

(Va urma).

*) Din „Convorbiri literare”.

țite demersuri; cer o declarație de neutralitate care ar fi pus-o la adăpostul ori-cărui eveniment, sau cel puțin un sfat, o arătare despre atitudinea ce ar fi convenit Europei se o vadă păstrând-o, despre linia ce ar fi dorit să o vadă urmând-o în timpul resbelului care bătea la ușele sale. Cunoașteți, d-le...., reserva absolută ce puterile creșteră de cuviință a păstra față cu demersurile noastre. Lipsită de ori-ce sprigin, de ori-ce sfat România fu silită să-și aleagă singură o linie de purtare și să-și aleagă pe aceea pe care i-o arăta gravitatea pericului imediate la care era expusă. Însă v'am făcut să observați deja că nu se otări a lua o parte activă în resbel decât în momentul când se vedu espusă a deveni teatrul ostilităților, și când existența sa chiar fu pusă în cestiune.

Purtarea Românilor le dădea dreptul să spere în dreptatea Europei. Erau autorizați a crede că, la regularizarea afacerilor orientale, ei vor dobândi foloase materiale și politice, potrivit nu numai cu sacrificiile ce făcuseră, dar încă și cu purtarea lor înțeleaptă, corectă și independentă. Din nenorocire, nește considerațiuni, pe care nu avem ale apărării aici, preponderară în congresul dela Berlin și puterile semnătoare acelui tratat creșteră că trebuie să nu mai țină samă de drepturile noastre și să ceară dela Români nouă sacrificii cu mult mai dureroase.

Pentru a nu crea nouă dificultăți, pentru a nu împedea opera pacificării orientului, România, după ce afirmă drepturile sale înaintea congresului, a trebuit să cedeze voinței Europei și să se resemneze a îndura asprele stipulațiuni ale tratatului.

Ea nu cerea nici un fel de compensațiune, căci nu înțelegea să facă un tîrg. Nu făcu chiar nici măcar o reclamare în privința despăgubirilor ce i erau cu drept cuvînt datorite pentru cheltuielile resbelului, pentru orașele sale deschise de pe marginile Dunării, bombardate înaintea ori-cărei declarațiuni de resbel.

Doritoare să înlesnească opera de pace, ea păstră tăcerea asupra sorții fraților sei de pe țermul drept al Dunării. Toate naționalitățile răspândite în peninsula balcanică făcură să audă reclamarile lor; drepturile fiecărei tură apărute, discutate, garantate. Toți uitară că mai mult de 3,000,000 de Români se află risipiți în provinciile pe care Europa le organiză pe nesce base nouă; România își impuse datoria de-a nu pune în evidență această uitare; și aceasta numai ca se evite greutăți care puteau să facă a se nasce nouă complicațiuni.

Tratatul din Berlin impuse României sacrificii penibile; ea se arătă supusă voinței puterilor. Ea cedă Basarabia și luă în stăpânire Dobrogea, ce i se dă sub titlul de compensare, și care, în realitate nu i aduce încă pentru mult timp, de cât nouă și grele sarcine.

În urma tuturor acestor grele sacrificii, îndurate cu o statornicie care nu s'a desmintit nici odată, o încercare nouă se impune României. Congresul din Berlin a creșteră că trebuie să ceară României soluțiunea imediată a cestiunii israelite; a făcut mai mult, el a arătat până la oare-care pont soluțiunea acestei cestiunii din cele mai delicate, care nu ar fi trebuit tratată de cât în momente de liniște treptat și fără sguduitură.

Deși Europa îngăduie fără a protesta în mai multe state ale sale, mai însemnate, mai dezvoltate, mai vechi în civilizațiune de cât noi, exclusiuni pozitiv religioase și mult mai grave de cât acele ce există la noi, totuși am fi înțeles ca congresul să se pre-ocupe de această cestiune când cu discutarea afacerilor României. Am fi înțeles ca se exprime o dorință în

discuțiune; ca se înscrie chiar o declarațiune în protocoalele sale; ca să înștiințeze pe România că puterile nu vor intra în relațiuni oficiale cu dînsii înainte de-a se fi conformat principiilor moderne, recunoscînd că religiunea nu poate fi un motiv de inegalitate pentru bucurarea drepturilor politice și civile, adecă înainte de ce ei nu ar fi suprimat din art. 7 al constituțiunii dispozițiunea ce i dă caracterul unui exclusivism religios. În fața unei asemenea declarațiuni, Românii nu ar fi făcut greutăți ca să se supună dorinței Europei.

Din nenorocire, congresul nu s'a mulțămît cu o declarație de felul acesta. El a făcut din această cestiune una din clauzele tratatului și i-a dat o astfel de formă, în cât apare ca o adevărată poruncă adresată Românilor de a avé să reguleze, fără întârziare și într'un spirit determinat, o cestiune de ordine curat internă, de o mare însemnătate politică, națională și socială. Această cerință, comparată cu indulgența Europei față cu alte națiuni din Orient, a răspândit printre Români o mare neliniște.

În adevăr, soluțiunea cestiunii israelite în România nu poate fi asemănată cu emanciparea populațiunilor asuprite din orient. Aceste din urmă formate din vechii locuitori ai pămîntului, din indigeni, din autoctoni, fuseră subjugate de un cuceritor străin care a procedat ca cuceritor.

Israeliiți în România, din contră, sînt străini în țară, și n'au venit de cât de puțin timp pentru trebuințele comerțului lor, sau mai bine ale traficului lor. Un mic număr numai se află aici de mai multe generațiuni. Aceștia sînt Evreii Spanioli, veniți din Turcia în Muntenia, în stare de raiale ca și Grecii, Bulgarii, Armenii, etc. Acești Israeliiți începuseră să se asimileze cu populațiunea română și nici o greutate nu există pentru ca să dobîndească toți egalitatea drepturilor, precum au obținut-o celelalte populațiuni de origine străină; de aceea constituțiunea dela 1848 în Muntenia le-o și acordă fără restricțiuni și numai în urma schimbării impuse țerei prin invasiunea străină aceste drepturi le fură rădicate.

În 1866, cestiunea fu pusă din nou; dar atunci unirea principatelor era făcută și Moldova se afla într'o pozițiune cu totul diferită de aceea a României. O mare emigrațiune de Israeliiți și Polonezi, venind din Rusia și din Galiția, cotropise pămîntul seu. Investiți cu pasa-porte care nu erau valabile decât pentru eșirea lor din țara de origine, acești Israeliiți găsiu fruntariile închise pentru reîntoarcere și Moldova deveni astfel negreșit locul de scurgere al populațiunii flo-tante și sêrace a marilor state vecine. Acești Israeliiți trăiau în țară în starea de supuși străini și, mulțămîți jurisdicțiunii consulare, odinioară în vigoare la noi, ei aveau toate foloasele protecțiunii străine, fără a îndura nici una din sarcinile la care ar fi fost obligați în statele ai căror supuși ei se declarau. După unirea principatelor, această masă de Israeliiți de nouă provenință, susținuți prin acțiunea alianței israelite universale, exercitară o mare influență asupra coreligionarilor lor din Valachia. Opera asimilațiunii, care era foarte înaintată la aceștia din urmă, fu în curînd întreruptă și un mare număr din ei se raliară spiritului și tendențelor Evreilor străini din Moldova. În curînd, nu se vedu altă deosebire între aceștia și cei dintîiu decât aceia a limbei, unii vorbind spaniolesce și ceilalți un dialect amestecat cu nemțesce.

În restimpul acesta, statul român, ocupat cu transformarea sa politică, internă și esternă, lăsase la o parte cestiunile ce păreau în acea epocă că sînt secundare, și legile privitoare la

străini nu conțineau nici o dispozițiune care ar fi putut să i împedea de-a se organiza și de-a se constitui astfel încât să formeze adevărate state în stat. Folosindu-se de această situațiune, Israeliiți, cari găsiseră la noi o deplină și întreagă toleranță religioasă și o completă libertate de acțiune, sciură să se constitue în comunitate distinctă avînd o autonomie aproape absolută, nu numai din punctul de vedere religios, ci încă și din punctul de vedere administrativ și financiar; ei găsiră chiar un mijloc, prin concursul alianței israelite, ca să se unească într'o puternică asociațiune politică, avînd agenții sei în toată țara și primind impulsione și direcțiune unui centru stabilit afară din România.

Mai târziu, când jurisdicțiunea consulară încetă cu totul la noi, un număr mai mult sau mai puțin mare din membrii acestei asociațiuni găsi, în adevăr, că este de interesul seu de-a nu se mai folosi de protecțiunea străină; dar printre acești din urmă mulți își schimbă adesea tactica, după întereșele momentului, și se declară când supuși români, când străini.

Tragerile la sorți pentru armată fură mai ales ocaziunea acestor transformățiuni subite și succesive. Astfel, cea mai mare parte din Evrei au rămas străini în mijlocul națiunii, nu numai prin religiunea lor, ci prin limbă, prin costum, moravuri și aspirațiuni, într'un cuvînt prin tot ce constituie caracterul distinctiv al unui om în societate.

Astfel fiind, este lesne de înțeles că cestiunea evreiască, astfel pusă, a trebuit să arunce neliniștea în spirite. Țara se întreabă cu neastîmpăr care este ținta stipulațiunilor tratatului de Berlin relative la această cestiune. Puterile voit-au să facă numai a dispărea escluderea religioasă a art. 7 din constituțiune, sau tind ele a impune României soluțiuni absolut contrarii dreptului public al tuturor statelor europene, și de natură a pune în primejdie toate interesele noastre economice, sociale și naționale?

Neliniștea este cu atât mai mare cu cât se simte destul că asemenea soluțiuni nu ar pute fi suportate chiar de societăți cu mult mai puternic constituite, solid și de mult timp întru-nind toate condițiunile dorite pentru a pute rezista unei invasiuni de elemente absolut străine restului națiunii.

Într'o situațiune ca a noastră, chiar cestiunea drepturilor civile de acordat străinilor devine peste fire grea.

Dacă în adevăr nu este nici un inconvenient de temut când este vorba de un oare-care număr de străini care trece de la o stare la alta pentru a face de comerț sau industriale este cu totul altfel când este vorba de o adevărată invasiune străină, care se ridică până la sute de mii de indiviți ceea ce probează într'un mod strălucit că aceea temere singură ne preocupă, este că înaintea existenței acestui pericol România a acordat la dînsa străinilor drepturi și foloase mult mai însemnate de cât în alte state și că a făcut aceasta din propria sa inițiativă fără nici o presiune esterioră. Dar în fața acestor mase de emigranți instinctul rău de conservare îi dicta o purtare mai circumspectă. Era vorba în adevăr de o populațiune numeroasă eterogenă supt toate privințele pătrundînd în țară în mase mari și reprezentînd în Moldova, aproape a patra parte din populațiunea toată; erau nici Engleși, nici Francezi nici Italiani nici Germani, erau nește oameni fără patrie determinată fără altă naționalitate de cât calitatea lor de Israeliiți și bucurîndu-se, după împregiurări de protecțiune cutărei sau cutărei alte puteri străine. Erau nește oameni cari căutau mijloacele lor de existență nu în munca care contribuie la dezvoltarea producțiunii și a bogăției unei țări ci

în traficul și în usura care o ruinează. Prin aceste mijloace și supt ocrotirea chiar a legilor noastre, Israeliiți s'au făcut stăpâni peste o însemnată parte a căpitanilor țerei și le'au pus în ipotece asupra unor imobile. În Moldova mai cu osebite, o mare parte a proprietății rurale se află angajată în mâinile lor. Dacă prin urmare, s'ar întinde asupra tuturor străinilor fără deosebire dreptul de-a cumpăra bunuri rurale, drept ce fusese acordat în 1864 cu nește restricțiuni care linisceau întereșele naționale, în curînd proprietatea rurală a Moldovei ar trece întreagă în mâinile Evreilor.

Aici stă domnule agent cel mai delicat al cestiunii și cauza principală a îngrigirii și a agitațiunii care domnesce în țară. Proprietatea rurală joacă în adevăr rolul de căpetenie în organizarea politică a țerei, mai ales în constituirea colegilor electorale care numesc Senatul și care concurează asemenea la formarea Camerei deputaților. Dacă această proprietate ar trece în mâinile străinilor colegiile electorale, deja puțin numeroase, ar fi desorganizate, anulate și recrutarea Senatului mai ales ar deveni foarte a-nevoioasă.

Dacă acești străini înainte de-a se asimila cu națiunea română, ar dobîndi asemenea drepturile politice, primind direcțiunea lor de afară, în curînd s'ar vedé producînd-se în România un fel de dualism de tendențe care ar fi fatal naționalității noastre.

Eacă domnule...., greutățile în fața cărora se află țara și al cărora efect va fi de a sili pe Camere de-a căuta de-o dată cu suprimarea art. 7 din constituțiune măsurile care trebuiesc să pună societatea și naționalitatea română la adăpost de periculi pe care vi le semnalai. Însă nește împregiurări de o asemenea gravitate nu e de loc lucru de mirare ca să se producă opiniunile cele mai esagerate căci îngrigirea și temerea fac adese loc unor astfel de rezultate. Spre a domoli spiritele, spre a înlătura temerile trebuiesc multe precauțiuni și o procedură foarte cruțătoare trebuie a sci să împacă respectul doritoriu principiilor cu garanțiile reclamate de interesul conservării naționale.

Pentru ajungerea acestui scop, într'un mod pe cât cu puțință mai larg, guvernul princiar își dă toate silințele și speră că puterile îl vor ajuta pe această cale, înlăturînd ori-ce pretențiune de un caracter absolut ce ar mai pute veni de afară.

Bine voii a vă inspira de aceste idei și de ale esprima în conversațiunile pe care le aveți. Dacă vi se va cere comunicarea acestui act sînteți autorizați a o face.

Primiți domnule.... încredințarea înaltei mele considerațiuni.

(S) I. Cămpineanu.

Cestiunea evreiască în România.

(2 Urmare.)

II.

În partea a doua a lucrării sale, pe care am resumat-o în articolul anterior, autorul ajunge la netăgăduitul rezultat, că dela anul 1858 încoace, așa dar într'un restimp de vre-o douăzeci de ani, și indeosebi dela legile comunale din 1864 și 1874 emanciparea Evreilor a făcut mari progrese dela deplina lipsă de drepturi politice, comună odată Evreilor și creștinilor neortodocși (§ 4 aneşa X a regulamentului organic) progrese, pe cari în așa de puțin timp nu le-a realizat nici o altă țară, decum Prusia sau restul Germaniei plecînd dintr'un asemănător punct de vedere, adecă din acela al deplinei lipse de drepturi a Evreilor.

Cine-și înfățișează toate aceste, nu se va mai pute îndoi despre silințele guvernului român de-a progresa

în procesul de asimilațiune politică a Evreilor. Căci autorul arbitriului însuși ajunge la concluzia, că deja înaintea dispozițiilor tractatului dela Berlin se stabilise juridiceste următoarele:

1. Se deosebiau Evreii români de cei străini.

2. Cei dintâi puteau pretinde egalitate de drepturi în dreptul privat, în cel penal și în cel fiscal.

3. Evreii români puteau dobândi și drepturi politice ca cetățeni ai statului, dacă îndeplineau oare-cari condițiuni.

Dar — dice d. profesor Bluntschli — aceasta din urmă dispoziție a devenit ilusorie prin împregiurarea, că în jurisprudența română s'a dezvoltat tesa, istoricesc neadeverată și juridicesc de respins, cumcă Evreii români sunt străini asemenea Evreilor străini din România și că în urmarea scestora legi generale au făcut — de nu imposibilă — dar o rea egalitate politică a Evreilor în privirea dreptului de aședare și a altora legi, prin care Evreii nu sunt numiți, dar care'i privesc ca străini.

D. Dr. Bluntschli — ocolesce nu putem dice — dar fiind în drept a admite, că stările de lucruri îi sunt cu deservire necunoscute, vom dice că d sa ignorează poziția relativă la dreptul străinilor cu totul anormală și deosebită în care se aflau guvernele creștine ale Moldovei și Valachiei, în care se află încă guvernul actual al României după unirea amânduror țărilor atât înainte, cât și după tractatul dela Berlin deci și în momentul de față, o poziție care nu are asemănare cu a nici unui alt stat.

Raportul din anul 1858 al comisiei europene instituite prin pacea dela Paris din 1856, raport al cărui text a fost cunoscut pe urmă în țară și discutat mult prin presă, vorbind despre defectuoasele stări de drept și a jurisdicțiunii din țară, caracterizează această anomalie cu următoarele cuvinte:

„Les Commissaires etc. etc. ont à compléter cet exposé de l'organisation judiciaire des deux principautés par l'observation suivante:

La juridiction des sujets étrangers est dévolue aux Consuls, dans les limites établies par les traités et par la loi organique en vigueur. Mais l'extension récemment donnée à cette juridiction porte atteinte aux droits garantis aux Principautés, à leur indépendance administrative intérieure, et est une entrave perpétuelle à la marche régulière de la justice. Des empiétements constants et des ingérences progressives ont contribué à élargir successivement la sphère des attributions de la justice consulaire. Cet état de choses réagit sur les deux Gouvernements, et la faiblesse qui en résulte pour eux, les met dans l'impossibilité de lutter et de remédier aux abus. La question se trouve donc renfermée dans un cercle vicieux. — Les Commissaires dontent de l'efficacité de toute mesure partielle abandonnée à l'initiative des Gouvernements du pays comme palliatif au mal signalé. D'ailleurs, quant au fond, la juridiction consulaire n'ayant été établie en Orient que pour protéger les étrangers, paraît une anomalie dans un état où il n'y a pas de musulmans.“

Ear descrierea generală a anomaliei în cestiune se mai completează prin următorul citat special:

„La juridiction consulaire prend une telle extension que, d'une part, elle prétend assimiler aux étrangers des milliers de familles de laboureurs faisant partie des communes rurales et inscrites de longue date dans la liste des contribuables; de l'autre elle s'arroge le droit de juger des procès qui, même en vertu du texte des traités, et quelle que soit l'interprétation qu'on venille lui donner, sont du ressort exclusif des tribunaux du pays.“

Nici cea mai mică impresie n'au

făcut asupra congresului puterilor din Paris la anul 1858 această descriere a stărei țărilor în privirea relațiilor juridice ale locuitorilor, cu toate că autorul atribuie puterilor tendența, că ele, prin statutul organic pentru principate, au voit să le aducă la civilizația europeană și să le pună pe picior egal cu statele acelei civilizațiuni. Puterile se înțeleses în principiu atât la 1858 cât și la 1878 să nu atingă nici o cestiune de litigiu între ele, căci dreptul jurisdicțiunii consulare constituie pururea un drept de amestec pentru puteri și în privirea aceasta e o cestiune ce interesează în mod esențial pe ori cari din puterile acele, care dispun de România, ca de un obiect pus la discrețiunea lor și fără drept de a se opune.

Cu toată cunoscința greutăților esistente pe cari jurisdicțiunea consulară descrișă a trebuit să i le facă administrării justiției și principiului egalității politice, puterile totuși n'au voit să recunoască guvernului României la 1878 puterea de jurisdicțiune asupra tuturor oamenilor aflați în stat deci și asupra străinilor aflați pe acel teritoriu, deși renumitul profesor de drept public, cu a căruia opinie avem a face, de sigur nu va contesta că dreptul de jurisdicțiune e cel mai înalt, care caracterizează pe statele suverane creștine. După art. 49 al tractatului dela Berlin dela 15 Iulie anul trecut, drepturile de jurisdicție ale puterilor continuă de-a exista și rămân acum ca România să și răscumpere dreptul seu de jurisdicțiune, se vede că prin concesiuni pe alte terenuri și prin mijlocul unor tractate încheiate îndeosebi cu fie-care din diferiți pretendenți ai esteritorialității supușilor și sudiților, va să dică cu fie-care stat european în parte.

Din cele citate d. profesor Dr. Bluntschli se va convinge de sigur, cumcă statul român se află într-o poziție cu totul excepțională nu numai față cu Evreii străini, ci față cu toți străinii din țară, a căror pētrundere neîndreptătită în toate relațiunile țării o descrie în mod atât de drastic raportul propriilor organe ale puterilor, raport atât de conform cu datoria, în cât în privirea aceasta e necontestabil; ear abuserile pe cari le presentă aceea stare excepțională guvernul e căutat a le combate prin legile polițenesci și ordinațiunile din anii 1864, 1868, 1869 și 1873, pe cari d. Bluntschli le numesce îngădiri îndreptate de facto numai contra Evreilor, dar cari în realitate sunt relative nu numai la aceștia, ci la toți străinii.

Acolo unde străinii intră și es din consulate ca din nește hulubării ear indeva de esteritorialitate se întinde asupra a mii de locuitori statornici ai țării, acolo unde aceștia n'au nici o legătură cu țara, sub a căreia protecție consulară stau ei și familiile lor parte de generațiuni deja și în urma unor necontenite și tradiționale abuseri, într-o asemenea țară e în genere greu de-a mai distinge pe așa numiți străini, adică pe locuitorii esteritoriali de aceia, cari stau sub jurisdicția țării. Se întâmplă în cestiunile aceste contestății necontenite între guvern și consulate, ba a consulelor între sine, cari nu sunt datoare a da guvernului român nici o socoteală despre gestiunea lor și cari prin retragerea protecției aruncă guvernului pe indiviții cei mai răi, cari, dacă nu'i mai primesc nici un consulat, cad la urma urmelor în sarcina statului român. Dl Bluntschli se va convinge, că asemenea stări de lucruri nu favorizează în țară asimilațiunea, despre care d-sa crede, că într-o cât privesc pe Evrei, ea s'ar opera numai de cât, dacă li s'ar recunoască drepturi politice. În realitate tocmai partea cea mai avută și mai luminată a Evreilor aședati în

România, ba chiar numeric foarte însemnată, e supusă în genere jurisdicțiunii esteritoriale, nu însă ca cetățeni ai țării, sub a căreia protecție consulară sunt, ci numai ca sudiți (Schutzgenosse). În această calitate sudiții nu e supus la datoriile de cetățeni ai țării protectoare, și chiar în Germania, unde datoria serviciului militar e atât de rigoroasă, există totuși o dispoziție în privirea așa numiților sudiți în sensul strict al cuvântului § 22 a legii consulare, în care se dice, că acordarea protecției nu atâră la acceptia de îndeplinirea serviciului militar. O mare parte a populației esteritoriale a „României, dar îndeosebi Evreii se sustrag așa dar în genere dela îndatoriri esențiale ale cetățenilor statului și nu contribuie în nici un chip pentru a favoriza asimilarea ce rezultă din cetățenie; și tocmai Evreii găsesc că e mult mai avantajos de-a se sustrage dela serviciul militar, punându-se sub protecție consulară.

Cu deosebire trebuie să acentuăm că ocrotiții consulilor străini, prin urmare și Evreii, cari stau în raporturi de ocrotire cu statele acelor consuli, așa dar Evreii sudiți ai Germaniei bună oară, ai Austro-Ungariei, Franciei, Angliterei, Italiei, nu posed de loc în aceste țări drepturi politice căci, precum nu au datorii politice, tot așa nu au drepturi politice.

Persecuțiunile ce au isbucnit în România în mai multe rânduri în contra Evreilor, dise d. Dr. Bluntschli la sfârșitul capitulului al II-lea al opiniunii sale nu se pot explica dacă nu se va admite existența unor pasiuni violente în masele poporului. Ele au convins pe Europa, continuă d. Dr. Bluntschli, că aici mai este de împlinit o datorie umanitară și civilizaătoare și că stările de drept române au nevoie de îmbunătățire și de o reformă radicală, dacă România voesce să fie numărată între statele de același rang.

Cu alineatul din urmă al d-lui Dr. Bluntschli consimțim pe deplin. Dar, după ce i-am arătat stările juridice foarte viciose formate, prin mărginirea estemă a suveranității de jurisdicție a țării în urma menținerii jurisdicției consulare, nu ne va concede și d-sa, că dacă puterile ar fi tins într'adevăr la această reformă în favorul creștinilor și al Evreilor, după cum crede d-sa, ele ar fi trebuit să înceapă cu renunțarea la anomalia justiției consulare, cu renunțarea la cerul vicios, în care se va investi ori-ce reformă a justiției după chiar opinia diplomației europene competente, până când această justiție consulară nu va fi înlăturată din România, cu toate că conștiința europeană trezită o tratează tocmai pe ea în unele țări cu fei de fel de paliative?

În privința alineatului întâiu observăm că, dacă d. Dr. Bluntschli ar fi asistat la vre-o prigonire în România, ar fi vădut că cei ce aveau să se teamă mai mult de prigoniri erau Evrei sudiți, cari, cu femeii, copii și cu tot bagagiul lor, fugiau cu droaia în curțile deschise ale consulelor; astfel s'ar fi convins d. Dr. Bluntschli că mișcarea era îndreptată mai ales în contra celor sudiți cari se bucură de un regim și de privilegii excepționale, și că ura esențialmente provine numai din cauza acestei stări excepționale.

Une-ori chiar Evreii au provocat turburări. Ori-cât de mic e rezultatul dobândit de misionarii englezi bine plătiți în România pentru convertirea Evreilor la creștinătate și ori-cât de esact ar fi calculul că fie-care convertit prin misionar costă 1,000 livre sterline totuși poporațiunea evreească nu s'a sfiit de-a amenința câte odată cu violență și averea celui adesea numai vremelnicesc convertit astfel în cât guvernul sau consulatul respectiv trebuia să intervie pentru a cărui a-

chisitiune, fiind că adesea era un om stricat, creștinătatea nu prea avea de ce se mândri.

(Va urma).

Varietăți.

*(Doctor de medicină). Din o telegramă particulară aflăm că după facerea rigoroaselor cu succes bun, Joi în 12/24 Iulie a. c. dl Octovian Blasian a fost promovat ca doctor de medicină la universitatea din Viena.

*(Superstițiunea în Galiția). Un țăran din Solnoja lângă Craszkiky s'a inecat dăile aceste în riul Dnistru. Cadavrul lui fu aflat și înmormântat în cimitirul satului. Dar locuitorii superstițioși despropără cadavru și'l aruncară de nou în Dnistru. Fiind întrebare de ce au făcut aceasta, ei răspuseră, că inecat dela înmormântarea s'a în cimitir se plimba toate nopțile prin sat, vizita și su-păra pe mulți locuitori.

*(Un penitenciar aruncat în aer.) La 3 ale curente fu aruncat în aer peste noapte penitenciarul dela Omsk cu ajutorul prafului de pușcă și a dinamitei. Materiile explozibile fuseseră puse numai sub odăile în care locuiau aploiații închisorii; cu toate aceste edificiul întreg fu distrus și multe persoane periră.

*(Visita unui trimis engles la Suluși.) La 23 Maiu trimise generalul Wood pe un brav oficer însoțit numai de un interpret Cafru ca să negocieze cu un șef inimic, care voia să se supună. El ajunse la Craal fără nici o aventură, dar găsi acolo atâta lume în cât îi fu peste puțină să vorbească în secret cu acel șef. De aceea petrecu peste noapte ascuns, și a doua zi dimineată întâlni pe șef singur ducându-se la baia, unde avu o lungă întrevorbire cu dânsul. Șeful dise că el voesce de mult să treacă la Englezi, dară este supravegheat și se teme că nu va pute scăpa în siguranță familia și oamenii sei. El nu crede că să poate face pace, de oare ce Cetevajo a dat ordine ca toți Zulușii să se adune între Inlobane și Inganiene, eară Sirarii între Maoni și Abanongo. Dint'altă parte să informă generalul Wood printr'un spion, că Cetevajo a dat asigurări poporului seu că nu va primi condițiunile Englesilor până când va mai avu un singur om.

*(Jefuire în posta din Budapesta). Joi spre Vineri noaptea un căprariu care purta epistolele cu bani ale soldaților din căsarma Carol s'a furișat în palatul poștei din Budapesta și a voit să jefuească bani. Elu a și cercat să desfacă mai multe casse wertheimiane, dar n'a isbutit. Apoi a trecut în secțiunea „poste restante“ și deschidând mai multe epistole din una a scos 200 fl. Inse pe la meșul nopții, doi amplioiați îl descoperiră și el fu prins. Recunoscânduși faptul fu predat tribunalului militar.

Bursa de Viena

din 25 Iulie n. 1879.

Valuta nouă imperială germană	56 75
London	115 75
Galbin	5 48
Napoleon d'aur (poli)	9 20 1/2

Economic.

Sibiu, 22 Iulie n. Pro hectolitru: Grâu fl. 4.40—5.20; Grâu secăreț, fl. 3.50—4.10; Săcară fl. 2.80—3.20; Orz fl. 3.10—; Ovăs fl. 1.90—2.30; Cucuruz fl. 2.90—3.30; Mălaiu fl. 4.50—5; Cartofi fl. 1.80—2; Semență de cânepă fl. 5—6; Mazere fl. 6—6.50; Linte fl. 9—9.50; Fasole fl. 4.50—5; pro 50 chilo: Făină de pâine fl. 3.50; Slănină fl. 25—30; Unsoare depore fl. 25—27.50; Său brut pro 50 chilo fl. 16; Său de luminări fl. 22.50—; Luminări de său 50 chilo fl. —.28; Săpun fl. 20—; Fân 50 chilo fl. 0.50—0.60; Căneapă pro 50 chilo fl. 32—34, Lemne vërtoase de foc pro metru cubic fl. 3—; Spirit groasă 50—55 cr. pro cubic carne de vită 40—44 cr.; Carne de vițel 35—40 cr. carne de porc 36—40 cr.; carne de berbec 28 cr.; ouă 10 de 20 cr.

Estras din foaia oficială „Budapesti Közlöny.”

Licitațiuni: în 28 August și 27 Septembrie imob. Catarinei Weinisch în Seliștat (judec. cerc. Sighișoara); în 4 August imob. lui Carol Voll în Avrig (trib. Sibiu); în 23 August și 23 Septembrie imob. lui George Szabo în Deuș (trib. Cluj); în 20 August și 24 Septembrie imob. lui Thoma Gärtner și soți în Seliștat (jud. cerc. Sighișoara); în 12 August și 12 Septembrie imob. lui Michail Franz jun. în Bistrița; în 26 Iulie și 26 August imob. lui Zacharie Runcan și soți în Budiș (trib. Bistrița); în 28 Iulie și 27 August imob. lui Ioan Fleischer și soți în Bocii (judec. cerc. Teaca); în 5 August imob. lui; Petru Lengyel în Odorheiu (trib.) în 13 August și 15 Septembrie imob. lui Simeon Teutsch în Lucafalău (judec. cerc. Șomcuta-mare); în 28 August și 27 Septembrie imob. rămasului după Teodor Apolzan în Sibiel; în 14 August imob. societății de acții pentru moara artificioasă din Tâlmăciu (trib. Sibiu); în 1 August imob. lui Ludovic Csoma în Băgy; în 7 August imob. lui Gyuri Balla în Feketelak (trib. Odorheiu); în 30 Iulie imob. lui Felis Farsensky și soți în Orăștie (trib. Deva); în 18 August și 18 Septembrie imob. d-nei Valentin Sombori în Hida (judec. cerc. Huedin); în 14 August și 13 Septembrie imob. rămasului după Ioan Dedian în Pintic (judec. cerc. Teaca); în 24 Iulie și 24 August imob. lui Isac Salv și soți în Alba-Iulia; în 26 August și 25 Septembrie imob. d-nei Samulă Mekkei în Cluj; în 18 August și 19 Septembrie imob. Mariei Finger și Anei Fischer în Cluj (trib.); în 9 August imob. rămasului după Mafteiu Abrudean în Gesagie (trib. Cluj); în 5 August imob. lui Petru Gromen în Csnădie (trib. Sibiu).

Nr. 45.

1—3

CONCURS.

La scoala normală gr. or. din Orăștie sunt trei posturi învățătoresci cu următoarele emolumente de conferit:

1. Un post de director cu salariu anual de 450 fl. cuartir frumos pentru o familie în edificiul scoalei, grădina de legumi și un loc arătoriu.
 2. Un post de învățător cu 300 fl. și un loc arătoriu.
 3. Alt post cu 250 fl. și cuartir în edificiul scoalei; fie-cărui învățătoriu se dau încă 4 stângini de lemne din care are să încălzească și scoala.
- Dacă vre-unul dintre învățători va fi în stare a conduce corul bisericesc deja înființat, i se asigură o remunerațiune anuală de 50 fl.

Didactrul dela scolarii externi se va împărți în două părți, din care o jumătate va încurge în cassa bisericeii, ează cealaltă se va împărți egal între toți trei învățătorii.

Unul sau doi dintre învățători pot fi aplicați și la scoala de meserii din loc, de unde ear vor primi un salariu de vre-o 180 fl.

Salarele se solvesc regulat în rate lunare decursive din cassa bisericeii.

Dela concurenți, cari de-ocamdată se primesc pe încă 4 ani de probă și numai după aceea pot fi definitiv așezați se recere, ca

1. Directorul să fie pedagog și gimnast absolut cu examen de maturitate și să aibă un serviciu de cel puțin 2 ani;
2. Ceialalți doi învățători se fi absolvat cel puțin 6 clase gimnasiale și pedagogia și să poseadă testimoniu de calificatiune; se înțelege, că cântăreții și cei cu clase mai multe vor avé preferență.

Suplicele în acest mod instruate sunt de-a se subterne până la 5 August st. v. la oficiul ppresbiteral gr.

or. în Orăștie; alegerea va fi în 12 August st. v.

Orăștie la 8 Iulie 1879.

Comitetul parochial concernent în conțelegere cu oficiul protopresbiteral.

Nr. 104.

1—3

CONCURS.

Pe basa părintescei hotărâri consistoriale dto 19 Decemvre 1878 Nr. 3164 B. pentru ocuparea postului de capelan lângă neputinciosul paroch Sofroniu Papiu din parochia gr. or. de clasa a III Crihalma în protopresbiteratul Paloșului se escrie concurs până la 12 August a. c.

Cu acest post este împreunat venitul jumătate parte a unei parochii de clasa a III în sumă de 445 fl.

Doritorii de-a concurge la acest post au ași adresa concursele instruite conform „statutului organic” și regulamentului provisoriu din 1873 până la termenul sus arătat subscri-sului.

Paloș, 9 Iulie 1879.

În conțelegere cu comitetul parochial.
Teofil Gheaja m. p.,
adm. prot.

Nr. 118.

1—3

CONCURS.

Pentru ocuparea parochiei gr or. de clasa a III din comuna Beșa, în protopresbiteratul Paloșului se escrie concurs până în 12 August a. c.

Emolumentele sunt:

1. Casa parochială cu două încăperi și superedificatiunile economice necesare.
2. Porțiunea canonică, arătură și fânaș, o vișoară, cimiteriul cu pomi din giurul bisericeii, toate de 2 jugere 859° □.
3. Dela 79 familii cu fum câte o ferdelă veche de bucate în grăunțe, și câte o ferdelă de ovės sau 1/2 ferdelă alte bucate în prețuri; dela 8 familii neorustici câte o ferdelă veche bucate în grăunțe.
4. Dela tineret o ȳi de lucru (clacă).
5. Lemne pentru foc 6 orgii.
6. Stola îndatinată dela 57 de familii.

Doritorii de-a ocupa această parochie au ași adresa concursele instruite conform „statut. organic” și regulamentului sinodal din 1873 până la termenul sus arătat subscri-sului.

Paloș 9 Iulie 1879.

În conțelegere cu comitetul parochial.
Teofil Gheaja m/p,
adm. prot.

Nr. 82—1879.

1—3

CONCURS.

Devenind vacant postul de învățătoriu la scoala confesională gr. or. din comuna Meșterhaza, protopresbiteratul Turdei superioare, se escrie concurs cu termen până la 1 August a. c. st. v.

Emolumentele sunt:

1. Salariul anual de 200 fl. solvend în 4 rate din repartițiune;
 2. Cuartir liber în edificiul scoalei și lemne pentru încălzit.
- Doritorii de-a ocupa acest post au de-a subterne petițiunile lor la oficiul protopresbiteral în Deda până la termenul sus indicat, în cari au de-a dovedi:
- a) că au absolvat cel puțin 4 clase gimnasiale;
 - b) că au absolvat cursul clerical ori pedagogic;
 - c) că au depus esamenul de calificatiune.

Aceia, cari n'au depus esamenul de calificatiune au de-a documenta, că pe cariera de învățătoriu au funcționat cel puțin 2 ani de ȳile.

Oficiul protopresbiteral gr. or. al tractului Turda-superioară în conț-

legere cu comitetul parochial concernent.

Deda, 5 Iulie 1879.

Ioan Popescu m. p.
adm. prot.

Nr. 86.

2—3

CONCURS.

Devenind vacantă parochia română gr. or. din Turda, în ppresbiteratul Turdei inferioare se escrie concurs cu termenul până la 5 August st. v, a. c.

Emolumentele sunt:

Casă parochială; un juger de cerechiște; dela 120 de fumuri câte o ferdelă de păpușoiu sfârmit de 16 cupe ferdela; pentru clacă câte 20 cr. v. a. și stola epatrafirului usuată.

Cei ce doresc a ocupa acest post, au ași trimite concursele instruite în înțelesul „statutului organic” și al dispozițiunilor sinodale din anul 1873 la subscrisul până la termenul numit.

Agârbiciu 2 Iulie 1879.

În conțelegere cu comitetul parochial.
Simeon Pop Moldovan m/p.,
protopresb. gr. or.

Nr. 1939 B.

1—3

CONCURS.

Devenind în vacanță un stipendiu de stat de 500 fl. pentru calificatiunea mai înaltă a clericilor din archidieceasa gr. or. a Transilvaniei la vre-o universitate, — pentru conferirea acestuia se escrie concurs cu termen până la 7 August st. v. a. c.

La acest stipendiu pot concurge numai clerici absoluți din seminariul andreian, cari sunt totodată absoluți de gimnasiu cu esamen de maturitate.

Concurenții au a subterne la consistoriul archidiececan până la termenul arătat suplicele lor instruite cu atestatele scolare necesare, adică: atestat de maturitate și absolutoriu clerical, apoi cu atestat dela medic, că sunt deplin sănătoși și în fine cu revers, că după absolvire vor intra în serviciul bisericeii noastre.

Din ședința consistoriului archidiececan.

Sibiu în 7 Iulie 1879.

Nr. ppresbit. 164/1879.

3—3

CONCURS.

În consonanță cu înalta hotărâre consistorială din 25 Septemvre 1878 Nr. 2684 pentru ocuparea stațiunii învățătoresci din Cristian, clasa I prin aceasta se escrie concurs cu termenul până la 29 Iulie a. c. st. v. în care ȳi va fi și alegerea.

Emolumentele sunt:

1. Salariu anual de 168 fl. v. a. ridicat din alodiul comunal în rate lunare pelângă cuitanță timbrată.
2. Bani de cuartir 20 fl. tot din alodiul comunal.
3. Șase (6) orgii de lemne, din cari are să se încălzească și scoala.

Concurenții au săși astearnă suplicele instruate conform prescrișelor stat. org. la scaunul protopresbiteral gr. or. al Sibiului I în Sibiu.
Cristian 1 Iulie 1879.

Comitetul parochial în conțelegere cu oficiul protopresbiteral concernent.

CONCURS.

Pentru ocuparea unui, eventualmente două posturi de învățători la scoala capitală normală gr. or. din Sas-Sebeș, se deschide concurs cu termenul până în 15 August a. c. st. v.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt 300 fl. v. a. ează după doi ani 350 fl. v. a.

Doritorii de-a ocupa acest respective aceste posturi au ași adresa suplicele dlui protopresbiter Ioan Tipeiu în Sas-Sebeș, instruite în sensul statutului organic, să fie absolvat cel puțin 6 clase gimnasiale, se fie în stare a ține strana, și se fie liber de miliție.

Sas-Sebeș în 8 Iulie 1879.

2—3

Comitetul parochial.

Nr. 263—1879.

1—3

EDICT.

Iuliu Ilie Păulescu, carele născut în Lugoș, comitatul Carașului și fost locuitoriu în comuna Turcheș din Săcele, comitatul Brașovului a părăsit cu necredință dela 15 Iunie 1876 pre legiuita sa soție Raveca, flica lui Constantin Stoica din Satulung, tot în Săcele fără de a se sci locul ubicațiunei lui este prin aceasta citat, ca în termen de un an și o ȳi să se prezenteze înaintea subsemnatului for matrimonial, căci la din contră și în absența lui se va pertracta și decide procesul divorțial intentat asupra ȳi de soția sa.

Brașov, 27 Iunie 1879.

Forul matrimonial greco-oriental al Brașovului I.

„Albina“

institut de credit și de economii în Sibiu

acoardă împrumuturi cu interese scădute pe lângă amanetare de hârtii de valoare unguresci, austriace, și de România; pe lângă amanetare de aur și argint cum și de scrisuri fonciare (Pfandbriefe) ale institutelor ipotecare;

escomptează hârtii de valoare și cuponi espirați sau cari espiră cel mult după 6 luni;

primesce afaceri de încasări, comisiuni pentru cumpărare și vânzare de hârtii de stat și de alte efecte cum și alte comisiuni de bancă pe lângă coperire.

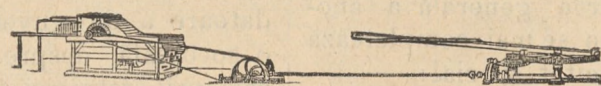
Sibiu, 21 Iulie 1879.

[31] 1—3

Direcțiunea.**UMRATH & COMP. în PRAGA,**

fabrică de mașini agricole,

se recomandă prin specialitățile lor renumite prin o **esecutare foarte solidă, umblet ușor mare productivitate și treerat curat a**

mașinilor de treerat cu brațe și cu vêtej

pentru 1 până 8 cai sau boi,

atât **locomobile** cât și **stabile**. Mai departe fabricăm noi în mărimi diverse:

Ciururi de bucate, mașini pentru tăiat paie, mori pentru sdrobit etc. etc.

Cataloage ilustrate în limbile țerei grătuite și franco.

[14] 29